

нѣколко отъ своитѣ първи опери. Успѣхътъ, който ималъ въ Италия, билъ необикновено голѣмъ. Безкрайното внимание и почести, които получавалъ на всѣка стѣпка отъ велможи и артисти, дори и тогава, когато патата го провъзгласилъ за „кавалеръ на златния жезълъ“, не го възгордѣли и не промѣнили неговия характеръ. Той си останалъ все сѣщия — безкрайно веселъ, милъ, простодушенъ, добъръ, учтивъ, скромненъ, честенъ възхитителенъ Моцартъ.

Още при второто си заминаване за Италия Моцартъ билъ назначенъ на служба отъ принцъ-архиепископа, управителъ на Залцбургъ. Не дълго следъ завръщането му, обаче, новиятъ управителъ, зълъ, коравосърдеченъ и надмененъ човѣкъ, който не можалъ да оцени достойно способноститѣ и човѣколюбието на „божествения“ Моцартъ, го подложилъ на редица унижения, които най-сетне завършили съ уволняването му отъ служба. Така неговиятъ свѣтълъ духъ билъ за първи пѣтъ помраченъ. Моцартъ билъ принуденъ да напусне родния си градъ. Презъ това си пѣтуване (заедно съ майка си) той отново и навсѣкжде извиквалъ почуда съ своето изкуство. Но желанието му да се установи на едно мѣсто го измѣчвало безспирно.

Въ града Манхаймъ Моцартъ се запозналъ съ младата и високо-талантлива пѣвица Алоиза Веберъ. Той билъ очарованъ отъ нейния музикаленъ даръ, а тя — пленена отъ добротата му и отъ неговия музикаленъ гений. Младежътъ решилъ да се ожени за нея, но баща му, който обичалъ и ценѣлъ извънредно много своя необикновенъ синъ, се възпротивилъ. Младиятъ музикантъ билъ недоволенъ отъ това, но възпитанъ и внимателенъ, както винаги, се подчинилъ на бащината си воля, макаръ сърдцето му да останало дълбоко наранено. Отъ Манхаймъ той отишелъ въ Парижъ, гдето, не следъ дълго, любимата му майка умира. Това нещастие засегнало още по-дълбоко нѣжната душа на Мо-